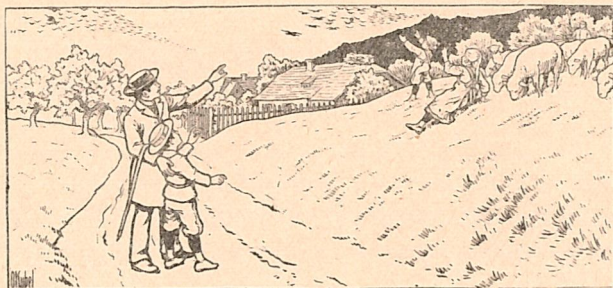

На телеграфната жица край шосето на дълга редица сж накацали *градски ластовици*. Тѣ сж малко позакъснѣли отъ своитѣ сестри — селскитѣ ластовици, които отлетѣха прѣди седмица на югъ.

Гледахъ ги, какъ неспокойно стоятъ на жицата! Цвъркатъ, обръщатъ се ту насамъ, ту нататъкъ, сѣкашъ си думатъ нѣщо. Изведнѣжъ цѣлиятъ орлякъ бързо отлетява и слѣдъ туй пакъ се връща на своето мѣсто.

Чуруликатъ весело — радватъ се, че скоро ще тръгнатъ на дългъ пѣтъ. Още нѣколко дена тѣ ще стоятъ по нашитѣ мѣста, и слѣдъ туй незаблѣзано ще изчезнатъ. Щомъ се стъмни, орлякътъ ще се вдигне високо, високо къмъ синето небе и ще полети на югъ — далечъ, далечъ отъ насъ, къмъ

топлитѣ мѣста, дѣто слънцето топло грѣе, дѣто нѣма студъ и снѣгъ. За тамъ заминаха и дългокракитѣ щъркове, славеитѣ, кукувицитѣ и други птици.

И пожелахъ азъ на тия малки пѣтници «добъръ пѣтъ»:

— Сбогомъ, сбогомъ мили птички:	— Поздравъ, моля, вий носете
Сбогомъ, славей милъ и драгъ!	На далечната страна, —
Сбогомъ, сбогомъ, ластовички,	Къмъ която вий летите,
И ти щъркелъ, дългокракъ!	За да търсите храна!

Още много скитахъ азъ изъ полето. Надниквахъ въ дупкитѣ на много полски мишки. Лѣтно врѣме тѣ намиратъ богата трапеза на полето, но студътъ и гладътъ скоро ще ги прогонятъ къмъ селскитѣ хамбари и купни.

На двѣ три мѣста изпжихъ изъ нивитѣ цѣлъ орлякъ диви гълъби. И тѣ скоро ще напуснатъ нашитѣ мѣста. Лани учителътъ ни разказваше, че тѣ не отиватъ чакъ въ топлитѣ